

mindre Bemidlede allerede i Forveien ere saa stærkt medtagne, at man nu ubetinget maa kunne fordrø, at de faae Ret til at faae Bidrag af det Offentlige til deres Sygefaser og Alderdomsforsørgelse. Det er ikke saa længe siden at man talte om den fulde Statskasse. Nu er der vel kommet noget Svind i den; men at den skulde være bleven saa slunken nu, at den ikke skulde være i Stand til at udrede 3—400,000 Kr. aarlig til Sygefaserne, kan jeg dog ikke tro. Skulde imidlertid de mange provisoriske Udgifter have medført, at den er bleven saa slunken, at den ikke er i Stand dertil, saa maa virkelig de bedre Stillede udrede en Skat, saa maa man lægge en Skat paa For- mue og Indtægt, for derved at hjælpe de mindre Bemidlede. Dette er egentlig principielt, vel at mærke principielt, Mindretallets Standpunkt. Jeg bemærker udtrykkelig, der ikke er Tale om store Summer, idet der for Tiden kun er 130,000 Medlemmer i Sygefaserne, og disse 130,000 kunne ikke alle faae Understøttelse. Der er jo en hel Del — jeg tror, at for Kjøbstædernes Vedkommende er det 20 pCt. — der høre til de bedre Stillede og ikke kunne komme med. Altsaa 130,000 er det allerhøieste Antal, som der kan være Tale om at give disse 1½ Kr. pr. Medlem. Det bliver i Alt 195,000 Kr. Sygefaserne Kontingent udgjør i det Hele 700,000 Kr., og ¼ deraf er kun 175,000 Kr. Lægges det sidste Beløb til de 195,000 Kr. bliver Statskassens Tilskud i det Hele 365,000 Kr. At den for saa Nar siden fulde Statskasse nu ikke skulde have Raad til at udrede 365,000 Kr. eller maatte lidt mere, kan Mindretallet ikke erkjende. Mindretallet vilde altsaa fundet Forslaget adskillig mere antageligt, naar ikke dette Mellemstykke var bleven indstødt i Forslaget til § 9. Nu kan man vel sige: Men det forpligter ikke, det gjør ikke Noget, thi saa længe Di- og Brændevinstatten ikke er vedtagen, gælder det ikke. Nei, det er ganske rigtigt; men jeg skønner ikke rettere, end naar begge Rigsdagens Afdelinger vedtage en saadan Bestemmelse, saa er der en moralsk Forpligtelse til at vedtage en Di- og Brændevinstat. Det synes at maatte blive en Folge af, at det saa ligefrem staar i Loven, at en Del af Staten skal gaa til Sygefaserne. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det i Virkeligheden bliver berigjen-

nem fastslaaet, at forsaavidt en Lov om Di- og Brændevinstatning vedtages, skal Beløbet til Sygefassen udredes deraf, om end ikke forlods, da det jo nu er foreslaaet, at Ordet „forlods“ skal gaa ud. Det er de Grunde, der gjøre at Mindretallet i hvert Fald maa være meget bestemt imod dette Mellemstykke, fordi Fordelingen af Di- og Brændevinstatten efter Mindretallets Opfattelse hænger sammen med en anden Lov og ikke med denne. Hvad iøvrigt Fordelingen mellem Stat og Kommune angaar, har jeg allerede erkjendt, at dette Forslag er en Forbedring af, hvad der oprindelig var foreslaaet af Ministeren, men ganske vist et Tilbagekridt fra, hvad der ligger for. Jeg skal overfor Kommunerne Tilskud ikke komme ind paa at gjentage alle de Grunde, som vi have anført derimod, disse gjælde naturligvis i mindre Grad i Forhold til, som Kommunitilskudet er blevet mindre, men de have dog fremdeles deres Vægt. Sygefaserne ville ikke faae den Hjælp, naar der skal gives Tilskud fra Kommunerne som, naar der alene gives Tilskud af Statskassen. I saa Henseende skal jeg gjøre opmærksom paa, at Kommunerne give allerede nu frivillig ca. 8 pCt. af alle Sygefaserne Indtægter, eller henved 41 Dre pr. Medlem, og disse 8 pCt., som de give frivillig, er det temmelig indlysende ville blive fratrukkne, naar de skulle give tvungne Bidrag. Altsaa kunne vi trække dem fra de 25 pCt., som Sygefaserne ville faae, og der vil da kun blive 17 pCt. tilbage, men selv i disse 17 pCt. er det muligt, at der kan gaa Svind, naar man paalægger Kommunerne at give Bidrag, thi det er jo rimeligt, at nogle ville være mindre oplagte til at give frivillig, naar de veed, at de gennem Kommunerne skulle give tvungne Bidrag. Iøvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at vel er det ikke noget stort Bidrag, der fordrøes af Kommunerne, nemlig 195,000 Kr., men jeg kan dog ikke undlade at gjøre den Bemærkning, at Kommunerne i Forveien ere temmelig haardt belastede. Efter de sidste statistiske Oplysninger, der foreligger, nemlig for 1886, ere de kommunale Afgifter, deri ikke indbefattet Amtsrepartitionens Afgifter, c. 30 Mill. Kr.; tager man dem med, blive Afgifterne, deri medregnet Kapitalomsætningen, 37—38 Mill. aarlig. Ganske vist kan man sige, at henimod 200,000 Kr. lagte hertil ikke kunne spille nogen Rolle, men det vil